

invigdes Blåhammarstugan. Nyligen återinvigdes den populära raststugan halvvägs mellan Storlien och Sylmassivet i Jämtlandsfjällen. Men hur det gick till att i början av seklet utrusta en fjällexpedition berättar här Hugo Aune, vars far var med den julinatt 1912 när platsen för stugan bestämdes.

AV HANS MEJDEVI

Rackarpacket i Blåhammarstugan

■ Hugo Aune, 70-år i höstas, har plockat fram ett gammalt kort. Tyvärr har det för dålig kvalitet för att återges i tidningen.

— Där i mitten står Aldo Almqvist, pappa sitter till höger med gordonsettern och på den barkade granen sitter baningenjör Pettersson. Granen skulle bli flaggstång men jag tror aldrig den kom upp.

Bilden på de tre herrarna med vandrarstav och ränslar, i benlindor och kepsar som skydd mot myggen är historisk. Den togs vid den allra första rekognosceringsturen för Blåhammarstugan.

Det fanns ett gäng som varje år till påsken gästade Storliens högfjällshotell. De senaste åren hade de haft ett gott öga till Sylmassivet. Den vilda naturen där lockade.

Men det var lång väg dit. Tänk, om det fanns en stuga på vägen där man kunde sova över och fortsätta nästa dag, sova över på hemvägen? Och så sattes krafter igång.

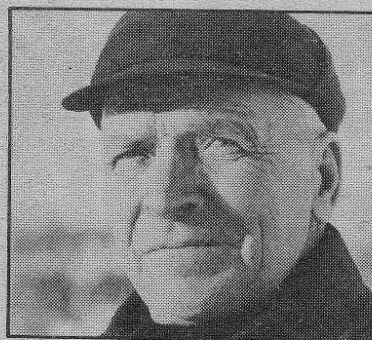
Rackarpacket

Det var speciellt ett sällskap, som satte planerna i verket. En städerska på hotellet döpte det till Rackarpacket. Namnet är inte särskilt snällt om man ser det i den svenska betydelsen. Men nu hör det till saken att städerskan var norska och namnet kan därför översättas till ungefär Rackarungarna.

Nu behövdes både propaganda och tiggeri. Uppropet var undertecknat av ett flertal hedervärda medborgare och åtföljdes dessutom av ritningar på stugan.

— Vi måste komma ihåg, säger Hugo Aune, att en färd till Blåhammaren på den tiden var ett stort företag.

— En vecka låg sällskapet i träning. Fullpackade och i vandringskläderna, som innan ano-

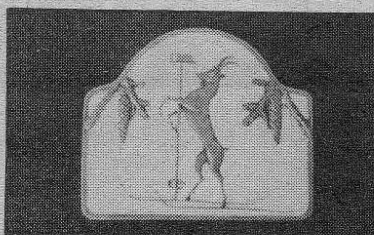
Hugo Aune vars far var med och satte planerna i verket för Blåhammarstugan. Han tycker att dagens turister kanske har blivit lite för bekväma av sig.

raken kom bestod av en vanlig kostym, gjordes dagsmarscher för att stärka konditionen. Bärare och färdledare hyrdes och så bar det iväg efter en väderkontroll med orsborna. När de kom tillbaka efter några dagar hyllades de som riktiga hjältar.

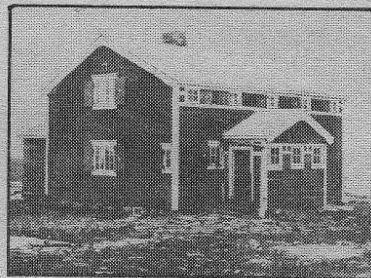
Glatt sällskapsliv

Föreningen Blåhammarstugan var bildad och i den första styrelsen fanns bl.a. disponenten vid Bergvik, Ewald Granström, löjtnant Victor von Feilitzen (som startade skolungdomens fjällresor i Jämtland), där fanns också civilingenjören Gillis Pettersson som var med och stakade ut stugan och ingenjören Ivan Persson som blev en av de ledande spelevinkerna i Rackarpacket.

Rackarpacket satte fart på sällskapslivet i Storlien. Men de

"Rackarpacket", så kallades det glada gäng som tyckte att en raststuga var välbehövlig. Föreningen Blåhammarstugan bildades. Det här är deras märke som i dag bärs av bl.a. Hugo Aune.

Det här var den första Blåhammarstugan. Den ser idyllisk ut där den ligger mitt på fjället och med hjärtan utmejslade i fönsterluckorna. Ändå blev den en dödsfälla för bl.a. Hugo Aunes syster Astrid som inbrändes den 25 augusti 1925.

hyssen var alltid vänliga. De dagar när skidorna inte gled som de skulle kunde man ge sig till att bygga väldiga snöfästningar eller klä ut sig i damernas byxkjolar och åka kana i Labans backe. Man rekommenderade tandkräm som bästa botemedel för skavsår till intet ont anande förstagångsturister och när vädret inte tillät längre utflykter hade man brandövning på hotellet. Den betydde att alla sängkläderna hivades ut genom fönstret. Det var en sådan gång som städerskan gav dem det passande namnet.

Men hus blev det. Två stycken t.o.m. Sju år senare byggdes också en hängbro över Ena älv i närheten av Rundhögen.

Så kom då tragedin när fyra människor hittades under Blåhammarstugans nedbrunna rester. Det var ett hårt slag för bygden. Ingen kunde förklara hur elden uppkommit.

Ny, säker och bekväm

Den nya stugan byggdes emellertid säkrare. I två huskroppar och sammanbundna med en stenlagd gång. Det blev också fler gästplatser. Efter det fina resultatet vågade sig föreningen på ytterligare en ombyggnad i mitten av 1930-talet. Då fick också stugan sitt första elektricitetsverk, främst tillkommet kanske för att kunna pumpa upp vatten från tjärnen om det skulle börja brinna på nytt.

Men stugan står där nu finare än någonsin. "För fin", säger Hugo Aune, som tycker att dagens turister kanske har blivit lite för bekväma av sig.

En miljon kronor har Svenska Turistföreningen, som övertog driften av stugan 1940 och som efter några nedläggningshot beslutat att helhjärtat satsa på Blåhammaren, lagt ner i moderniseringar.